

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedzelske łopjena.

Wudaŕwa ŕo kōždu ŕobotu w Šmolerjež knižicizšczerńi w Budyschinje a je tam ŕa šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Hodnj.

Tit. 2, 11—14.

Šaŕo ŕallinczuje hodowne sczenje: „Wam je ŕo dženska Šbōžnik narodžil“ a epistola hišcze we hłubškej myšli nam praji: „Šbōžna hnada Boža je sřhadžala wschittim cžlowjekam!“ Žadyn škutł, žana ŕaŕžba Bohu jeho Šsyna wudobycž njemōžesche — hnada ŕama je jeho wabiła, ŕmilenje nad hujenjimi. My dyrbimy ŕmjercži wutorhñjeni a do noweho, kraŕneho, šbōžneho žiwjenja domjedženi bycž.

Nascha epistola předuje nam

Žiwjenje w hodownej hnadže.

1. Sady naŕ žiwjenje hrěcha,
2. we wutrobje pobožne žiwjenje,
3. pšched nami pšchichodne žiwjenje.

1. W nožy ŕo Šhrystuŕ narodži. Wona běsche woprawdže nōž tež nad cžlowjeŕtwom. Nōž hrěcha knježesche. „Myšl cžlowšesje wutrobj je ŕla wot jeho mlodoŕcže.“ Njepōŕnawamy to, hdyž my do žlobika hładamy a widžimy, kaŕte lubošne, cžiste, bōjške džecžo w žlobiku leži? Šchtō chžyl ŕo s nim pšchirunacž?

Teho dla je wōn pšchischoł a sřhadžal jało jaŕne ŕlōncžko, kotrež chze nožy kōnz scžinicž. To běsche wot-pohlad jeho šjewjenja, wschittke škutł hrěcha wotštronicž, so by ŕšchescžijan prajicž mohł: Hrěšne žiwjenje sady mje leži.

To je „hnada“, „hodowna hnada“. Kaž ŕo jandželjo w sczenju wjekela, tak tudy ŕawoł w epistoli. Nětko pał

dyrbimy ŕo tež cžahnyč dacž, hdyž chze naŕ roŕwucžicž, ŕapřecž bjesbōžne waŕšnje a ŕwětnje lōŕšty. My hładamy wot žlobika ke ŕšchizju a wěmy, šhto je Jeŕuŕ woprowacž dyrbjał, so by nam mohł tule hnadu poŕkicžicž.

Teho dla je nuŕna křutnosč poŕuty tež na hodownym ŕwjedženu: to pšchedewŕacže, wschědnje hrěchej božemje prajicž: žiwjenje w hodownej hnadže.

2. Ale kaž je naŕ Šbōžnik wumohł, tak chze naŕ tež je wschěm dobrym napjelnicž, so bychmy „pōzcžiwje, prawe a bohabojaŕne žiwjenje wjesč mohli tu na ŕwěcže“. „Wōn je ŕebi ŕam wucžisčil lud, kiž by ŕam jeho byl a ŕo ŕwěru džeržal k dobrym škutłam.“ Kał pał je to mōžno? Pšches Božu hnadu a ŕmilnosč, hdyž ŕo Šhrystuŕ w naŕ narodži, w naŕ žiwjenje dobudže a žiwjenje škutłuje. To je duchowny narod. Duch je, kiž žiwych cžini. To wostawa potajnstwo — ale so ŕo to ŕtawa, da ŕo tak mało přecž, kaž sřhadženje ŕlōncžka rano. Najwažniŕsche je, so ŕo tōn džiw nad nami ŕtawa pšches škutł poŕuty, wěry.

„Woni njemējachu žaneho ruma w tej hoŕpodže“ — cžitamy pšchi Jeŕuŕowym narodže. „Wōn pšchindže do ŕwojeho a cži ŕwoji jeho horje njewŕachu“, tak řeka pšchi Šhrystuŕowym křodženu na ŕemi. Dyrbi tak tež pola naŕ řekacž na hodownym ŕwjedženu? „Pšchindž do mojeje wutrobj!“ tak budž nascha přōŕtwa — potom tež ŕaŕo řeka: mēr na ŕemi.

3. A w tajtej šbōžnosčji my ŕwoju hłowu poŕbėhujemy, doŕelž nasche wumōženje ŕo pšchibliczuje. Bōh džě je hodny

ſam ſwoje njebieſa wotewrił a lubych jandželom pókłał jako pókłom wot horkach, jako pucź poſaſowarjom horje ł njebieſam. To je naſcha wótczina. My woczafujemy na ſbóžnu nadžiju a ſjewjenje kraſnoſcže wulkeho Boha a naſcheho Ebóžnika Jeſom Chryſta.

Ach, derje nam, hdyž nuſa tuteje czaſnoſcže, nje- pſcheczełſtwo ſlych cžłowjekom, pſcheczełhanje ſleho ſwěta nam naſche hodowne njebieſa ł mróczalkami pocžahuja, haj, hdyž naſcha wutroba ſaſo ſwoju ſłaboſcž a hrěſchnoſcž poſaſuje a naſ ł tej wěſtoſcžu napjelnja, ſo tudy žana połna jaſnoſcž, njemylene hodowne wjeſele njeje — potom reka: „njeſadwěluj!“, ale měj we woczomaj to pſchichodne. Gładaj horje ł hodownym njebieſam! Niž ł ſrudobje, ale ł wěcž- nemu wjeſelu je ſo Jeſuſ narodžił: tón Ebóžnik, naſ wumoz je wſcheje nuſy, nam ſacžeriecž wſchu nóz a naſ do- wjeſcž ł ſbóžnoſcži we wěcžnym ſwětle. Hamjeń.

Witanje Božeje nozy.

Boža nóz ſo pſchibližuje
Ł jandželiſkimi ſchidłami;
Wjerſchny njebio wotantuje
Naſchim duſcham ł ſbóžnoſcži;
Seho miłoſcž wótzowſka
Wobradža nam Ebóžnika!

Bože džecžo w žłobje leži,
Hymny klineža jandželiſke;
We wſchěch duſchach radoſcž knježi,
W hrodach, hětach luboſcž kęže;
Saſna hwěſda hodowna
Njeńſche pruhi wuſyha.

Eſwjata nóz! budź powitana
Ł kherluſchemi, pſalmami;
Ł troſchtom, měrom žohnowana!
Duſcha poſtrow wyſka cži;
Twoje ſwětło njebieſke
Budži ſbóžne wjeſele.

Boži ſwědko hnady! witaj,
Eſwěcž mi, hwěſda ſalemiſka!
Eſwjata hodownicža! ſwitaj,
Wutroba je hotowa;
Do njeje njech Wjerſchny mi
Bože džecžo wobradži!

K. A. Fiedler.

Na Boži džen.

Tit. 2, 11—14.

„Ta ſbóžna hnada Boža je ſkhađžala wſchittkim cžłowjekam.“

Džen nowy je nam ſaſwital,
D Božo, ł twojej hnadu.
Ty ſy nam Jeſom Chryſta dal
Ł wótzowſkej, bójſkej radu.
My tebe poſbėhujemy
We twojim Eſynu wybožy.
Eſlyſch naſchu cžłowſku khowalbu!
Njech ł twojom' trónej ſbėha ſo
Naſch khowalbnym kherluſch khowy!
Ty ſy, o ſwěta Ebóžniko,
Sahnał pohaniſke bludy.
Eſo minylej ſtej nóz a cžma,
A ł twojom' ſwětku hotowa
Se naſcha žywa duſcha.

Boža ſbóžna hnada je ſkhađžala jako nowy džen w Jeſuſu Chryſtuſu. Boži džen je ſaſwital na ſwěcže ł khowym narodom

Božeho Eſyna, pſchi kotrymž jandželjo wyſtachu: „Ežecž budź Bo- hu we wyſkoſcži, měr na ſemi a cžłowjekam dobre ſpodobanje!“

Saſo je Boži džen. My jón ſwjecžimy ł džałownej nutr- noſcžu. Džecži ſanoſchuja: „Ežicha nóz, ſwjata nóz,“ a wulžy a mali dawaja ſo klyſhecž w domach a w žytkwjach: „Ta ł njebieſ dele pſchindu ł wam.“

Tón krocž Knjeſowy japoſchtol pſched nami ſteji, ſwjaty Pawoł. Wón ma móžne ſłowo ſa Boži džen. Kaž mohł wón ſam wſchittkim cžłowjekam ſwězu noweho poſnacža ſaſwěcžicž, tať tutón ſwědk Boži ł jeneho kraja do drugeho cžahajo ł Nikopola w Mažedonſkej do Krety piſa: „Ta ſbóžna hnada Boža je ſkha- džała wſchittkim cžłowjekam.“

Kaž ſo pola ſławneho muža, kotrehož ſtołětne narodniny ſo ſwjecža, wo jeho ſkutkach, wo jeho žiwjenju a ſmjercži rěcži, tať ſwjaty Pawoł tu na Jeſuſowe wumrjecže jako na jeho najwjet- ſchi ſkutk poſaſuje: „Niž ſo ſam ſa naſ dal je, ſo by wón naſ wumohl wot wſcheje njeprawdoſcže a ſebi ſam wucžicžil lud, kiž by ſam jeho był a ſo ſwěru džeržał ł dobrym ſkutkam.“ To je japoſchtowy kherluſch na wumožerſku hnadu w Chryſtuſu.

Hnada je ta móž, kotraž ſamóže wumóz wot ſlych ł dobrym ſkutkam. Duž ſwjaty japoſchtol ju mjenuje „ſbóžnu“ hnadu, ko- traž naſ roſwucži, ſo my dyrbinym ſaprěcž bjeſbóžne waſchnje a ſwětne lóſchty, a pózcžiwje, prawe a bohabojasne žiwjenje wjeſcž tu na tym ſwěcže.

Luther, kiž je wucžbu a předomanje w žytkwi ſaſo na přenje měſtno ſtažil, je pſchi wuložowanju tutych ſłowom na dwoje poſaſał: ſłowo wo hnadze w Chryſtuſu nam Ebóžnika do wutrobny płodži, a wón potom w naſ wſchitto nowe cžini. „Wón pſchinjeſe ſobu ſwoje žiwjenje, ducha a wſchitto, ſchtož je, ma a ſamóže.“ „Duž budže cžłowiek nowy a bójſti; wſchitto, ſchtož cžini, je derje cžinjene.“

Tu je wjažy dyžli jakoń a ſpſchah. Tu njejſu hrěchi jenož ſaſaſane, ale pſchewinjene. Wiſchetož ſchtož w ſwětle Božeje hnady bjeſbóžne waſchnje ſaprěcž nawuſnje, tón wyſchſche ſteji hačž tón, kiž myſli, ſo kſchecžaniſke žiwjenje dale ničžo njeje, hačž ſo wſchelatiſch ſaſaſanych wězow wſdawacž.

Kſchecžijenjo ſo Iſraelſkim džecžom runaju, kotſiž (Meh. 4) ł jenej ruſu měſtome murje twarjachu a ł drugej njeſchecželej wobarachy. Twaſmy ſwoje murje, murje wěry a žiwjenja, hačž budže hnada Boža nad nami a w naſ tať móžna, ſo žadyn nje- pſchecžel naſ wjažy pſchiminucž njemóže! Tať naſ hnada dale roſ- wucžuje „woczafowacž na tu ſbóžnu nadžiju a ſjewjenje kraſnoſcže wulkeho Boha a naſcheho Ebóžnika Jeſom Chryſta.“

Tehdy budže „Boži džen“ pſched Božim woblicžom. Hamjeń.

T. w B.

Hodowne ſlónzo je ſwětło naſcheho žiwjenja!

(Tit. 3, 4—7.)

Slóſ (67): Budź Jeſom Chryſcže, khowaleny atb.

Nam Ebóžnik je ſo narodžil;
Wóh je jeho wobradžil!
Duž ſwětło ſeſkhađžalo je
A ſradowanie hodowne.
Halleluja.

Eſyn Boži, ſlónzo prawdoſcže,
Do ſwěta ł nam pſchiſchol je;
Eſo dobrocžiwnoſcž ſjewi w nim
A luboſcž w ſwětle njebieſkim.
Halleluja.

Wón, ſlónzo naſche hodowne,
Eſwětło žiwjenja nam je;
Wiſchaf ranje, džen a ſmėrtanje
Wot njeho wobſwěcžene je.
Halleluja,

Naſ jeho pruhi wobjaſnja
Pſchi ſpocžatku žiwjenja;
Niž ſkutkow dla naſ wobſboži,
Hdyž we kſchecženju naſ wobnowi.
Halleluja.

Ně, milosť jeho bohata
 Hřesnikam ho dostawa;
 Naš wbohich Bóh trojeniczi
 Přes kupel řichčenzy wučisťci.
 Halleluja.

A hvětlo jeho rošhwěcza
 Čžer nam našchoh' žiwjenja;
 Šmy hwijatoh' Ducha dostali,
 So Bohu něř hmy spodobni.
 Halleluja.

Mh mamy prawdosť Křistuša,
 Wěra i nim naš hjednocza;
 Wón, hłowa našcha, w njeby je,
 Čžer t njeby našcha sa nim dže.
 Halleluja.

Rónz junu našchoh' žiwjenja
 W jašnosczi ho přchetragna,
 Šdhž herbojo my Boži hmy
 Dom dozpiwshi tu i zushy.
 Halleluja.

Tam w hodownym hmy wjeřelu,
 W njesachodnym žiwjenju
 Mh Jesom Křistu hwalimy
 A halleluja wškamy.
 Halleluja.

Wón našcha radošť wostanje,
 Křasnosť jeho našcha je;
 S nim wobradu hmy dostali,
 Řiž na wěczi naš hwěřeli!
 Halleluja.

U.

Hodownaj wobrasaj.

II.

Tola niz we wšchěch wutrobach bydli radošť a šbože, šnaju jenu, kotraž bě bjes mačo ho pukla i přche wulfej bolosću w tutej hwijatej Božej nožy. —

Dwě wofnje wulfeje řže stej čžemnje rošhwětlenej — tam, hđžež wjeřele a čžiche šbože bydlesche, tam je něřko řrudoba stupila a we wofomitu je wšchitko řnicžene, řchtož tať řrařnje řčžesche! W čžichej, čžemnej řtwě řteji řaschež, w nim leži muž w najřrejšchich lětach řwojeho žiwjenja, řotrehož je jandžel řmjercze wčžera wotwolał; řda řo, řaž by řřemał, tať zuni je jeho napohlad, řót řo pořmewfuje, řaž by nimo řmery řjany řón řonił a njebyřki pořoi wotpocžuje na čžole, přchetragnajenje řrejšcheho řwěta. — Wón je t Bohu woteřchł do wěcžneje domišny — a wěřče njeby řo jemu čžyřło řař wřóczo přchicž, řež hdy by řałosć młodeje řony widžal, řiž přchi řaschežu řlecži a jemu řymnej ružy i horžymi řylřami macža, jej majřa, řaž by řřekl, řo mohła je i tutym lubosćiwym majřanjom řařo t nowemu žiwjenju řbudžicž. Wboha řona! řať čžeřło ma wona njeřč — jeje najřřbžřchi pořlad, jeje wšchitko na řwěcže leži přchod njeju — morye a něme. Wbčžy, w řotřymajž řwoje njeby widžesche, řotrež řtajnje tať řwěru jeje wčžyž přtařchtej, tej řtej řo na wěcžne řandželiloj; řót, něřdy tať řřecžniwy, njewotewri řo wjazy na tutym řwěcže; lubej ružy njebudžetej řenje wjazy jeje ružy wobřimacž — wón je moryy, řorzolubowany, dželesche řo wot njeje po řřóřkim řědženju, džesche, řo by řenje wjazy řo njewřčžil! — řeno tole mōže něřko wopřchimnyčž, řiřchče je jej njebyřki řrořht řapowjedženy, řałosći a pľacže wo řhubjene čžapne řbože a njemōže wopřchimnyčž, t čžemu je Bóh tole řčžinił. A wona je řyle řama w tutej řrudnej nožy, řlužobnizy řpja — mucžni wot řolřich přchetradanyč nožow, jej pať njeda bolosć wotpocžinka, wona řtražuje přchi řemřěřym řandželřim. Řch, řať řdhčuje a řałosći wona, pať nařhila řo přches jeho čžělo, wola na njeho i najlubošniřchimi řjenami, potom řařo nařřřžena řtanje, a řařo, řaž by řařle řpóřnala, řařte njeřbože je ju potřečřilo, padnje pľakajo přchi řaschežu a prořy Boha wo řmilnosć a přcheje řebi, řo by řež jej wumřjecž řať; potom je řařo čžicho — řať čžicho, řo mohł řebi čžlowjeř mřřlicž, řo je Bóh jeje řdhčowanie wuřřřchaj, njeby-ři na řerřotanju a řchepotanju řahodneje pořtawy přtřnyčž byřlo, řo je řiřchče žiwjenje w padnjnym čžěle. Řať minu řo řodžiny — o řať řörke, řałosćne řodžiny! —

Wonka na řařach je řawnno wocžichł, řwěřla řu wuhapřnjene, radošť nimo. Řa njeby pať blyřchčža řo řwěřdy řať jařnje a řrařnje, řaž w řanej řruhej nožy a řwěřle mřřčžalki čžahnu po

njeby, řať řo mohł řebi mřřlicž, řo řu to řandželři, řiž řu na řemju řlětowale, řo byřu řesuřomny řarod přchijemjale. A tu řařkincža na řobo řwony a wolařa řudži t modlitwje do domu Bžeho, řořlž je dženřa Bže džecžo i njebyř přchichł, řo by nař wumōžilo wot řřěřa a řmjercze. ře wřchěch řónzow řhwataju mužřy a řónřke, řtari a młodži — wřchitzy čžedža nowonarodženeho Řnjeřa řwěta pořtrowicž a jemu wopor řwojeje wutrobny přchinyřčž.

řwony wěřče jařnje a řenje řkincža, řořlž řich řynř je řo řobřł řež řačž t wřřamocženej njeřbožownej řónřkej; wona řruna řo, řaž řonazej pľchčžitej jeje ružy ružy moryeho, řtřtņje jej t přřnjey modlitwje! — A přchezo wřřřřchho wola řlōř řwonow, řozpřje řačž t čžwilowanej wutrobje a přřnje řačžucže řowěry, nađžije na Boha přchindže do njeje, řluboke řdhčnjjenje wudobřwa řo jej i wutrobny, i řlōřom pľakajo padže na řoleni, a wocži na moryeho řlōžiwřchi modli řo i čžicha: „řwoja wola řo řtan!“

Spěmaj a dželaj.

Řowjedařčřlo řa młodřyč a řtaryč.

(Řotracžowanie.)

Řařyma ře řařchł, Řichala ře řawnno nimo, řny řuchy přchezo řřóřřche, nožy pať čžim řlějšche, i řolow ře wřcho řomoj, a řchtomy řteřachu řjes řiřčža. Džěd ře w řoli řwoje dželō přchestał a řo řyle řomoj pořať; řruhdy řujesche řať řowřjaty řymny wěř. řo macž pľajesche, my řmy najřlěje řjes řnēřa byřli, řyma řo i mozu přchibřizuje. řchtož je dželawy byřł a řebi něřchto nařromadžil, řón řo njetrjeba řymy řojecž. Řubja a řinža, přchatra a řřōžnje řu pořne, řrijewo a řłanje je pođ řōlnju, a džakowane Bohu, řo je řo řať řtał.

Řichto pať njeře něřř na řřřym řwěcže wjeřelřchi, řačž řan, řo ře t řať řobřym řudžom přchichł, a řo njetrjebařche wjazy po prořchenju řhodžicž. Wón čžinjesche řwojej macžeri wřcho mōžne t woli a pořřuchajřche nanej na řłowčřto. Macž ře jemu nowyč řořchłow nařchila, řrawž pať řnyřdom řwoje řholowny a řutņju řesřil. Řch, to řyřbjeli wy řjane a wjeřele džecžo wohladacž, řako ře wón přřni řas i nowej řrařtu woblecženy! řeho řyle řjeswocžo řo řmējesche, jeho ružy, jeho nořy, jeho řyle čžělo řrajesche a řo řadowařche. řřřřřřřř, řano, něřř řež řyřbjřch do řchule řhodžicž, džesche nan t njemu; do řeho řan lubjerađ řwoli. řačž řotal njeře wón do řchule přchichł, řořlž ře přchezo po řraju řhodžicž řyřbjaj; wón řež řeho řla ničō njemōžesche, řěřom piřmiři řnajesche, čžitanje pať njemōžesche, a piřať řiřchče řenje njeře. řako wón něřř přřni řas do řchule přchindže a řyřbjesche přchi mařnyč řchēřč lēt řtaryč řōlcžatač ředžecž, řha řo jemu to njelubjesche, a wón by řađřcho do wulfeje řchule řhodžil, ale wučřer pľajesche t njemu: Řoje džecžo, to řo něřř řiřchče njehodži; ale wuřř pilņje a ředžbu j prawje, řha řōřř wřchitko na wuřřnjeyř a wřchitřich řořčehnjeyř, potom řudžesč řež i wuřřimi řhodžicž. řo řebi řan na ředžbu wřa, přchetož jeho ře řařba, řo je řať wuřři a ničō njemōže; wón řeho řla wuřřnjesche w řchuli a řomach.

Ře pať řola řtareho řodana wāřņnje, řo řebi řōždu njedželu po wobjedže řpěwařřke wřachu a řhěřluyř wuřřewachu, a potom řlořať abo řež řtary řodan řam i pořtille njedželřke přřřowanje přchecžita, a řruřy řmēřom přchipořřuchachu. řruhdy přchindže řejduřchřež Řarřa, a řdhž ře řam řa, čžitařche wona přřřowanje, a to řať i nutřnym wāřņnjom a je řchwarņym přchilladow, řo wřchitzy řađži na řju pořřuchachu, a řtary řodan džesche potom t řanej: řdhž řudžesč řež řařle mōž, potom řudžesč nam řy čžitačž. A přředy řačž ře řěto nimo, čžitařche řan řaž byřč řyřbi, a řořmjesche řež, řchtož čžitařche; wón wuřřnjesche řatechizmuř, piřařche a řiřčesche řať, řo mēřachu wřchitzy nađ nim wjeřele. řunu pať přchindže řan řara řtruchly je řchule a ře wřchōn řamřřlenny, řať řo řo jeho

wšchitzy prashachu, što jemu je. Wón pať džesche: „ach hlejče, dženska je nam wučer w šhuli powjedať, so dhyrbimy jadrjeschka wot jablukow a kruschwow hromadžić a do jahrodki wuščyć, so bychu šhtomiki i nich narostle. Nětť šym ja telko jablukow i Wožemu džesču dostať a te šym wšchitke šjědť a jadrjeschka i nich rošmjetať; njeje to i mjeršanju?“

„Chzesch dha šebi ty šhtomiki plahowacz?“ džesche džěd.

„Haj, abo nješmēm dha, džědo?“

„Šsmějš drje, jeno so wěsch, kať mašč to čžinicž.“

„D to drje mēm, to šym wšchitko w šhuli šlyšchal, a šhtož hiščče njewēm, to nawuřnu. Šlajče, džědo, tule w jahrodže je tole městno prošdne a tu hewať ničžo njeroščje, tež tu žane wulke šhtomy njejšu; tu čžu te jadrjeschka hycž, hdy bych jeno žane mēl.“

„Ale šhto chzesch potom i tymi šhtomikami, hdyž narostu?“

„Potom čžu je pšchěšadžowacz do naschje jahrody a pšchěd dworom wonkach na wšy. Mašč i. wučer mēnjesche, so móže na wšy wjele kop šadowych šhtomow štejecž, a hdyž šebi je wot-hladamy, tať dolžo hacž šu maľe, dha móža nam potom wulki wužitk pšchinjesč.“

Šan dosta nětť wot džěda nowy šopacz, motyřu a hrabje, so móžesche w jahrodže šwojim šhtomikam šopacz a rycž a potom i hrabjemi runje šhrabacz. Wot nětka njejšědžishe wón žaneho jabluka ani kruschwy, so by šebi wšchě jadrjeschka nješthowať. Na-šymu wořy potom hrijadku jablukowych a hrijadku kruschwowych jadrjeschtow, a wodže je, hdyž mjeršnyčž šapoczža, i dobrym hnojom. Maľeto, wotolo jutrow, šapoczachy šhadžecz a roščž, hacž šo wšchitko piřanjesche. To bē wjeřele! Ša dwē lēcže je pšchěšadžowasche na druge hrijadki, te wjetšche wořebje, te mjeńšche tež wořebje, a potom na třeczje lěto je šchčěpjesche, wšchitko, kať bē jemu wučer pošajal. D hdyž tele šhtomy wulke narostu, džesche Šan, šmėjemy šada doščž, a ja macžeri ščždny džěń pošny šchčřzuch natšchajřu, a wona budže nam šadowu muku nawaricž! —

Tať minychy šo dny a šańdžechy lěta pšchi pilnej džěławosčži. Štary Šodan, řiž hižom tehdy štary Šodan řekasche, jafot Šanť i nim pšchidže, bē nětť hiščče štarschi a pšches wóřomdžěšacz lět. Šurij Šošak bē tež wobštarny a na poš šta lět šwojeho žiwjenja ličesche, a i Šanka bē Šan narostľ, prawje duřhny a pěřny Šan, a ničto jemu wo wšy hinať njerěšasche, hacž Šošakež Šan, a Šošak šam se šwojej žonu a štary Šodan šobu wo nim hinať njerěčachy, hacž wo šwojim šynu, a wšchitzy jeho lubowachy, dořelž bē dobrny a pšchistojny čłowjek, pilny džělacžer a šwěřny we wšchěch wězach. Šeho prawe mjeno a rōd bēchu šhonili, pšchetož wučer wo wšy bē řnjesej duchownemu piřal, hdyž bē jeho macž wumrjela, a tōń bē wotmolwil, so wón njerěša poprawym Šan, ale Šlorian. To pať je mjeno, řajřez Šēmžy šwojim džěčžom dawaja; pšchetož jeho nan bē Šēmž byl, šebi pať řerbsřu žonu wřal, i njej do Šól-řesje wučahnyľ, tam pať wumrjel a šwoju žonu jako wudowu a šynta jako maľu šyrotku šawostajil. Šeho macž bē šo jara rudžila a šthorila, i wulkej řhudobu šo domoj wrōčžila, ale duřy na pucžu wumrjela. Tole řnjes duchowny piřasche. Š tymle wopřšmom džěšche Šošak i wyschnosčži a řjewi jej, so čže tuteho wopuščes-neho hōľža ša šwoje džěčžo pšchijecz, a da šebi wot njeje na to wopřšmo šestajecz. Šan pať, šotryž šo i druhim mjenom njebē wolacz řlyšchal — jeho njeboha macž jemu tež hinať njerěšasche — wōřta pšchi šwojim řnathym mjenje, a wone šo jemu tež řěpje lubjesche, hacž te nowe a řuře; wón tež nětť, řať řriedy, řekasche a wōřta Šošakež Šan; a to bē wšchitřim prawje. A Šošakež čłowje-řaj bēřhtaj woprawdže hordaj na šwojeho řyna, pšchetož tať dobrny a pěřny řyn hnyřdom njebē jako wón, a Šošak šebi wo nim runje tať myřlesche, řať řriedy štary Šodan wo Šošaku, so je tutōń Šan dobrny řospodať, pilny džělacžer, rořomny a pobořny čłowjek, tōń

řwoju žiwnošč derje wobdžěla a čže na štary džěń řastara, řo budžesch móž wjeřesly řwoje dny pšchi nim dořonjecž.

(Přchichodnje řkōncženje.)

Sswědomniwy Indianac.

Nětajři Indianac řas řwojeho řuřoda wo něřto tobaka prošesche; tōń hrabny do řwojeho dhyřaka a da jemu pošnu horšesčž. Mařajřa přěřřchi řařo pšchidže a jemu šhtwōřčžtoľer, šotryž bē mjes tobakom namařal, wrōčžo pšchinjesche. Šařo jemu nětotři radžachy, řo by šebi tola te řnenjesy řřhowať, wōń řufu na wutrobu pošłži a džesche: „Šowle we wutrobje mam dobreho a řleho čłowjeka. Tōń dobrny čłowjek prajesche: Te řnenjesy tebi njeřřuscheju, dař je řich řnjesej wrōčžo. Tōń řly čłowjek džesche: Ty řy je dořtať, wone tebi řřuscheju. Dobry na to řjekny: To njeje wěřno, tobať čži řřuschesche, ale řnenjesy niž. Šly čłowjek pať řnapřchecžimi: Řjecžin šebi žaneho njeměra, dži a řup šebi řa to palenža. — Ša njemjedžach, řa čžo dhyřjach řo rořřudžicž; řkōncžnje řehny řo do řořža, řo bych i mēřej pšchidřol; ale řly a dobrny čłowjek řtaj řo řylicžřu nōž wadžiloř, tať řo žaneho pošłja njemějach, duř dhyřjach te řnenjesy wrōčžo donjesčž.“

Gal. 5, 17: Čžělo pošada pšchecžimo duchu, a duch pšchecžimo čžělu; tať řo wy to njecžinicže, šhtož čžecže.

F.

Wřhelake i blřska a i daloka.

— Řať je řlyřchecz, dha řo po řasarowanju Wulřesje Du-brawy do Řhwacžiz tež w řchulřim řarjadowanju wařne pšchē-mēńjenje řtanjē. Šedna řo wo řym, řo řo we Wulřej Dubrawje nowa řchula natwari.

— Wobuřel řu řo w Draždžanach řobotu w nořy řařo njeměřny mēle, šotrež buchy wot řozialdemokratow do řkutřa řtajene. Wōńi poliziju pšchimachy a řamo do njeje řřělachy; ředny řěřdny polizist bu do řiza řřecheny. Pšchecžimo řajřemu řbēřřatřřemu řibanju dhyřbi řo řrucže wuřřupowacz. Pšchi mīľosčži a pšchilado-wanju řim jenož řjeměř roščže. Polizija je teho dla tež w Draždžanach řčždžicžřu řhromadžřřnu řařařala a njeřmje řo lub na řařach řhromadu řestupowacz. Hdyž pať řbēřřatřřke řibanje njeřřastanje, řkōncžnje wōřřřo řařrocži. Wōh čžyľ dačž, řo bychu řa-wjedženi řo w prawym čžařu dopomnili a řo bychu řodowne řwonny tež do řich wutrobow mēř řwonile.

— W Řuřowřkej pšchezo hiščče jara řrudnje řteji. W Bal-řiřřich provinžach je řama revoluzija. Řettřřy řbēřřatřřo řu na řym, řepubľitu řaľořicž. Tam budža řrudne řodny.

Řkōncžnje wař, lubi čžitarjo, prošny, řo byščče, hdyž lěto řo ře řōńzej pšchibľřuje, našchemu řopjenu „Řomhaj Wōh“ tež na nowe lěto řwěřni wōřtali, ale tež řwojich pšchecželow namōľwili, řo bychu nabořensře řopjeno „Řomhaj Wōh“ i řwojemu natwa-řjenju řobu čžitali. Řež řa řřiřřich Šerbow nam w nowym lēcže nadrobniřche pošwesče pšchinjesřu.

„Řomhaj Wōh“ njeje jenož pošla řnjesow duchownych, ale tež we wřchěch pšchē-dawarňjach „Šerb. Řowin“ na wřach a w Budyřchinje dořtačž. Ma řhtwōřčž-lěta płacži wōń 40 řp., řenotľiwe čžiřřla řo řa 4 řp. pšchedawaju.